

От далечната столица прииждаха все повече и повече конници и стражи. Те се пръскаха по колибите на планинците, изпъждаха ги от стаите им, заграбваха храната им. А времето застудяваше, завиха вихри, започна да прехвърля сняг. Идеше зимата, гладна и страшна. Гората отдавна беше оголяла, само бориките тъмнееха в безкрайната и дива планина. Нощем около кошарите виеха безстрашни глутници, обезумели от глад и стръв. Едрите планински кучета лаеха по цяла нощ.

Но по-страшни от вълчите глутници бяха преследвачите на Орфея, които владетелят, побеснял от гняв, непрекъснато изпращаше. Те влизаха в кошарите, измъкваха най-тлъстите овце, колежа ги, печеха ги или ги вареха, а вълната и кожата прибираха за себе си. Бедните планинци, накупели, но безсилни, ровеха влажната земя, вадеха корени, лазеха под леските, опипваха внимателно загнилата шума и прибираха опадалите лешници.

А от Орфея нямаше ни вест, ни кост. Забегна той някъде, скри се, не се чуваше, не се виждаше.

— Няма го Примовото момче, не е вече в нашата планина, — молеха се измъчените планинци. — Идете си.

Но главатарите на преследвачите се усмихваха лукаво.

— Та той не ни и трябва, — казваха те, — на нас тук ни е много добре. Та ние сме същински владетели в тази планина.

— Но ние няма къде да живеем, няма какво да ядем, — гледаха ги умолително планинците.

— Тази зима ще издържите как да е, — отговаряха нахално преследвачите. — Пък като се затопли, ще се стегнете да натрупате храна и за нас, и за вас, а и нови колиби да си направите.